

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזי אייזנברג

אהבת אב מר יעקב שיפמן

לעשות הרבה למענו - רק להשתדל להקל על השלב הסופי, שיסבול מה שפחות מכאבים.

כמובן שלא רצינו להרים ידיים, ופנינו לקבל את ברכותיהם של כמה רבנים. אפילו ניסינו תרופות וטיפולים אלטרנטיביים שהיו בשעתו. אבי ירד מאוד במשקל - גובהו היה מעל מטר ושבעים, אך תוך זמן קצר הגיע משקלו בקושי לארבעים קילוגרם. שום דבר שניסינו לא עזר.

יום אחד המליץ לנו קרוב משפחה, "כדאי שתלכו לפגוש את הרבי מליובאוויטש".

היה זה בחורף, בשבוע הראשון של חודש כסלו. באנו אל הרבי חמישה אנשים - אבי ואמי, סבתי, אחותי ואני. אבי היה כל כך חולה וחלוש... הוא נראה כחוש, ופניו היו חיוורות.

נכנסנו לחדרו של הרבי. אני נעמדתי בחלקו האחורי של החדר, ואבי שוחח בשקט עם הרבי במשך כמה דקות. כאשר הרבי סיים לשוחח עם אבי התחלנו לצאת מהחדר, אך אז פנה אלי הרבי לפתע ואמר לי, "אתה, הישאר כאן". הייתי גם כך בחרדה גדולה בגלל כל מה שהתרחש; הייתי אז בסך הכל בן שש עשרה, ונלחצתי מאוד.

הרבי אמר לי, "גש הנה", וסימן לי להתקרב. הוא ניגש אל מדף הספרים בחדר, שלף משם שני כרכים של גמרא מסכת ברכות, ואז אמר לי בידיש:

"על פי חוקי הטבע והרפואה, אביך כעת מאוד חולה, וקצו קרב. ה' יעזור, אבל אביך יהיה מדוכא, וגם אתה תהיה מדוכא. אתה תהיה זקוק למשהו שיעניק לך כוחות. אני רוצה ללמד אותך משהו שיתן לך כוח להמשיך".

הוא פתח את הגמרא בדף י' עמוד א', והחל ללמד אותי את הסיפור מספר מלכים ב' [פרק כ, א-ו] שבו דנה הסוגיה בתלמוד. המלך חזקיהו חלה, והנביא ישעיהו בא לבקרו. הנביא אומר למלך כי ימיו ספורים, וכי עליו להתכונן לקראת מותו, אך, חזקיהו מסרב להשלים עם

«

לפני השואה, אבי למד בישיבה בהונגריה. אף שהוא עצמו לא בא מרקע חסידי, היה לו חשוב שאיחשף גם לחצרות חסידיות.

כשהייתי ילד, הוא לקח אותי לרבי מליובאוויטש, וגם לחצרות סאטמר ובאבוב. הוא רצה שאחווה את כל המגוון של היהדות האורתודוקסית - את הצד הדתי לאומי, את הצד החסידי, ואת הצד הליטאי - כדי להכיר ולהתרשם מכל אחד מהם. כך, בכל מקום שאליו אגיע, תמיד אוכל להשתלב.

בשנת תשל"ג (1973), השנה שבה חגגתי את הבר מצווה, שלחו אותי הוריי למחנה קיץ בארץ ישראל. אחרי שחזרתי, נודע לי שאבי עומד לעבוד ניתוח. הסתבר שהוא סבל מסרטן המעי הגס, ומאותו שלב והלאה, החל מצב בריאותו להתדרדר.

כעבור שנתיים, זמן קצר לפני חג הפורים, חלה החמרה במצבו של אבי. הוא הלך לבית הרפואה כדי להיבדק, ואחר כך הם קראו לי ואמרו, "כדאי שתלך הביתה; אביך יישאר כאן הלילה". הם ניתחו אותו, אבל גילו שלא יוכלו

ומשפחתו של אבי הושמדה כולה בשואה - ואני הייתי בסך הכל בן שש עשרה.

אינני יודע כיצד אוכל להודות לרבי על כך, אך הוא היה זה שהושיב אותי והציב בפניי את עובדות החיים. עד אז כולם אמרו לי, "לא, יהיה בסדר; אל תדאג, יהיה בסדר". הרבי הביט בי ישר בעיניי, ואמר לי כיצד להתכונן לקראת הבאות.

היו זמנים שבהם היה לי קשה. עזבתי את הישיבה במשך תקופה מסוימת, וסטיתי מן הדרך. אך, אז נזכרתי במה שהרבי לימד אותי. לאורך אותן שנים, למדתי את אותו קטע גמרא אולי שלוש פעם, וזה מה שהחזיר אותי חזרה למסלול.

העובדה שכיום אני אדם בריא, וגם שומר מצוות, ושזכיתי להקים משפחה מקסימה, היא הודות לאותו יום שבו הרבי בילה זמן כה רב אתי, והסביר לי: כאשר יש לך בעיה, ואתה מרגיש שנפלת עד לתחתית, זכור - לעולם אל תתייאש, משום שהקב"ה נמצא שם אתך. פתח את לבך אליו, והוא יעזור לך.

מר יעקב שיפמן מתגורר בשכונת פלטבוש שבברוקלין, ניו יורק. הוא רואיין באולפני 'המפגש שלי', בחודש ניסן, תשע"ג (2013).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"א (1971) — במענה לאדם שכתב כי הוא מתכנן לעבור ניתוח מורכב ומסוכן בתשעת הימים, כתב הרבי "תמוה שרוצה לעשות הנ"ל בתשעת הימים וסמוך לשבת קודש - וכדאי לדחות לתחילת השבוע, ולאחרי תשעה באב".¹ א' במנחם אב

< תשל"ז (1977) — ראש ממשלת ישראל, מנחם בגין, הגיע לביקור היסטורי אצל הרבי, בדרכו לווינגטון לפגישה ראשונה עם הנשיא קרט. הרבי יצא למדרגות בניין 770 כדי לקבל את פניו של בגין ופמלייתו. הרבי שוחח אתו על הצורך לעמוד בתוקף בשמירה ובהגנה על כל פיסה משטחי ארץ ישראל. ב' במנחם אב

1 אגרות קודש, כרך כז, עמ' 197

רוע הגזרה, והוא אומר, "לא, יש לי אמונה בקב"ה". על אף שהנביא מודיע לו כי מאוחר מדי ו"כבר נגזרה עליך גזירה", חזקה פותח בתפילה, שכן, "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים".

עמדתי מול הרבי, מעברו השני של השולחן, והוא ישב במקומו. אך, באמצע הסיפור, הרבי סימן לי שאבוא סביב השולחן, ואסתכל בגמרא יחד אתו. הוא תרגם לאט לאט לידיש את כל הדו שיח שבסוגיה, מילה אחר מילה, כשהוא מצביע על המקום בטקסט, כמו שאב מלמד את בנו.

נקודת המסר שהתלמוד מפיק מתוך הסיפור הזה היא שאל לנו להתערב בענייניו של הקב"ה. אנחנו צריכים לעשות את המוטל עלינו, והקב"ה יעשה את הישר בעיניו, וזה הכל.

אני זוכר כיצד הרבי הצביע על המילים באצבעו, ואחר כך הביט בי, ושוב הצביע על המילים. הוא ביקש שאחזור על הדברים עד שהיה ברור שהבנתי אותם היטב. אף שלאבי היה ידע די נרחב בתלמוד, הרבי ביקש לוודא שגם אני הבנתי את הרעיון בסוגיית התלמוד, ושאוכל גם להסביר אותה לאבי: שאפילו על סף המוות אין לאבד תקווה, אין ליפול לייאוש ולדיכאון, וצריך לקבל את רצונו של הקב"ה. זה לקח לא מעט זמן - התעכבתי שם כעשרים וחמש דקות.

מה שבולט בזיכרוני יותר מכל זו הצורה הכנה והאהבת שבה הרבי הביט בי. מעולם לא ראיתי סוג כזה של אהבה. עמדתי שם, אדם זר, נער צעיר שבא עם אביו הזקוק לברכה. הרבי העניק את ברכתו, אבל, אחר כך הוא העניק הרבה יותר מכך. הוא ראה שהנער הזה זקוק לאהבת אב, והוא נתן אותה.

כאשר יצאתי ממשרדו של הרבי, ממש הזעתי. תוך כדי הנסיעה הביתה, סיפרתי לאבי את מה שקרה שם, והוא פרץ בבכי. ברגע שהגענו הביתה, למדנו את אותו קטע גמרא לפחות שלוש או ארבע פעמים.

אני זוכר שאבי שאל אותי כמה פעמים, "אתה מבין למה הרבי אמר לך ללמוד את זה אתי? אתה מבין?"

חודשיים וחצי אחרי הביקור שלנו אצל הרבי, אבי נפטר. זה קרה ביום שני בלילה, אור ל"ח בשבט, והמילים האחרונות שהוא אמר לי היו, שגרמתי לו נחת עצומה.

אחרי שהוא נפטר, הייתי על סף ייאוש. לא היו לי קרובי משפחה שישמרו עלי - אמי הייתה בת יחידה,

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015